

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
КІРОВОГРАДСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА

НАУКОВІ ЗАПИСКИ

Серія:
Філологічні науки
(мовознавство)

Випуск 100

2011

призначення перифраз у мові ЗМІ; лексичні особливості української реклами; культ естетично негативного в мові ЗМІ; семантико-дериваційні okazіоналізми як один із засобів досягнення експресивності в мові ЗМІ; лексичні інновації в мові ЗМІ.

У програмі потрібно описати *методи навчання* та *методи оцінювання*, деталізувати розподіл балів, присвоєваних студентам. Крім того, слід зазначити характер *методичного забезпечення* (опорні конспекти лекцій, інтерактивний комплекс навчально-методичного забезпечення дисципліни, ілюстративні матеріали, кейс практичних завдань, газетні й журнальні тексти), назвати *ресурси* (навчальна література, періодичні та інтернет-видання), подати *список літератури* (основної, додаткової, перелік лексикографічних праць).

Отже, розробляючи навчальну програму з української мови для журналістів, потрібно зважати на сучасні тенденції розвитку медіалінгвістики, предметом вивчення якої постає медіатекст як багатоаспектне явище, що синтезує мовні й медійні ознаки. Перспективним сегментом вважаємо обґрунтування навчальної програми та робочої навчальної програми для I–IV семестрів, підготовку фахового підручника, що являтиме собою гармонійний симбіоз теоретичних засад лінгвістики та практичних потреб журналістики.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Болубаш Я. Я. Організація навчального процесу у вищих закладах освіти: навч. посібник для слухачів закладів підвищення кваліфікації системи вищої освіти / Ярослав Якович Болубаш. – К.: ВВП «КОМПАС», 1997. – 64 с.
2. Гуць М. В. Українська мова у професійному спілкуванні: навч. посібник / Михайло Васильович Гуць, Ірина Григорівна Олійник, Іван Пилипович Юшук. – К.: BeeZone, 2004. – 336 с.
3. Добросклонская Т. Г. Медіалінгвістика: системний підхід к изучению языка СМИ (Современная английская медиаречь) / Татьяна Георгиевна Добросклонская. – М.: Наука, Флинта, 2008. – 264 с.
4. Ермоленко С. Нові комунікативні технології і мовна культура журналіста / Світлана Ермоленко // Вісник Львівського університету. Серія «Журналістика». – Львів, 2003. – Вип. 23. – Режим доступу: http://www.franko.lviv.ua/faculty/jur/movazmi/body/visnyk23/Statti_Yermolenko.htm.
5. Кацавев Р. С. Мова у професії юриста: підручник / Руслан Сергійович Кацавев. – К.: Центр навч. літ., 2007. – 304 с.
6. Кремень В. Г. Якісна освіта в контексті загальноцивілізаційних змін / Василь Григорович Кремень // Педагогіка і психологія. Вісник АПН України. – К., 2007. – № 2 (55). – С. 5–18.
7. Кузьмінський А. І. Методичні компетентності в системі фахової підготовки майбутнього вчителя математики / Анатолій Іванович Кузьмінський // Вісник Черкаського університету: науковий журнал. Серія Педагогічні науки. – 2009. – Випуск 149. – С. 3–7.
8. Панченко С. А. Навчальна програма дисципліни «Українська мова в засобах масової комунікації» (для бакалаврів спеціальності «Журналістика») / Сергій Аркадійович Панченко. – К.: МАУП, 2006. – 24 с.
9. Селівєрстова Л. Проблеми укладання навчальних програм з української мови як іноземної / Лариса Селівєрстова // Теорія і практика викладання української мови як іноземної. – 2008. – Вип. 3. – С. 1–26.
10. Токарська А. Мова професійного спрямування: перспективи оновлення змісту викладання / Антоніна Токарська // Вісник Львів. ун-ту. Серія філол. – Львів, 2010. – Вип. 50. – С. 131–134.
11. Токарська А. С. Культура фахового мовлення правника / Антоніна Семенівна Токарська, Ірина Миколаївна Кочан. – К.: Знання, 2008. – 413 с.
12. Яцимірська М. Г. Культура фахової мови журналіста: навч. посіб. / Марія Григорівна Яцимірська. – Л.: ПАІС, 2004. – 332 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Бондаренко Тетяна Григорівна – кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри журналістики, реклами та PR-технологій Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького.

Наукові інтереси: медіалінгвістика, журналістика, медіадидактика.

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ МОВЛЕННЕВОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ

Олена ГОРОШКІНА (Луганськ)

У статті порушено змістовий аспект проблеми мовленнєвої підготовки майбутніх учителів у сучасних соціолінгвістичних умовах. Показано роль теорії культури мовлення, риторики у формуванні мовної особистості студента.

Ключові слова: мовленнєва підготовка, риторика, принцип систематичності й системності.

The substantial aspect of future teacher's speech grounding in modern sociolinguistic conditions is considered in the article. The role of speech standards' theory, rhetoric in forming linguistic personality of student is shown.

Key words: speech grounding, rhetoric, system and systematicness principle.

Вітчизняна вища школа має значний досвід підготовки фахівців-словесників. Разом з тим сьогодні в цій галузі освіти є багато невирішених проблем, які спричиняють зниження якості мовленнєвої підготовки майбутнього вчителя-філолога. Серед них можна виділити такі, що виникають у процесі засвоєння професійно орієнтованих дисциплін, зокрема:

- недостатній рівень базової підготовки випускників шкіл з української мови;
- низький рівень навчально-пізнавальної активності студентів;
- відсутність у студентів бажання самовдосконалюватися та покращувати якість власних мовленнєвих умінь.

Основними причинами, що зумовлюють виникнення зазначених проблем, на нашу думку, є негативний вплив соціуму на особистість студента, тобто відсутність унормованого українськомовного оточення, передусім у сфері щоденного спілкування; домінування у вищих форм і методів викладання філологічних дисциплін, що спонукають студентів переважно до репродуктивної діяльності; недосконала

система контролю мовленнєвої активності студентів.

Досліджені активізувалися О. Сербенської професійно зумовленої діяльності. Методичні рекомендації Н. Голуб, Ж. Іванович та ін.

Мета цієї статті – удосконалити

Мова відноситься до патріотизму, історично закріплена передає свої особливості індивідуальності

Звичка кожного громадянина представляти політику, прагнучи до її виконання

Проте в сучасній фахівців навчання стало невід'ємною частиною й правильно виховати і мальчиків”

Сучасні вимоги і сформовані мовленням. І це „головна провина своїх вихованців

У наш час української теорії й практики

Класичні секретами є напруженість і жаль, нині в житті вимагає

Аналіз навчання організації професійного

У сучасних умовах необхідно в процесі формування філологів і

О. Мацько, зазначають, гуманітарну При стей чутливість до змістової

На думку педагогічно 1. Риторика

2. Як і майбутнього світоглядом

система контролю практичних умінь та навичок студентів, поблажливе ставлення викладачів до рівня усного мовлення студентів тощо.

Дослідження проблем мовленнєвої підготовки учнів і студентів останнім часом значно активізувалося. У лінгвістичних студіях Н. Бабич, С. Єрмоленко, Т. Космеди, І. Кочан, Л. Мацько, О. Сербенської, Л. Синельникової, Л. Струганець та інших висвітлено особливості соціально та професійно зумовленої мовленнєвої поведінки людей, різні аспекти ділової комунікації у професійній діяльності. Методичний аспект формування культури мовлення студентів став предметом дослідження Н. Голуб, Ж. Горіної, Л. Давидюк, І. Дроздової, К. Климової, Н. Остапенко М. Пентилюк, Т. Симоненко та ін.

Мета цієї статті полягає у визначенні ефективних шляхів, що сприяють формуванню й удосконаленню професійно необхідних мовленнєвих умінь та навичок сучасного вчителя-словесника.

Мова віддзеркалює історію народу й виступає носієм національної культури, національної гідності, патріотизму, духовності. Мовлення є показником сформованості культури мовця. Досвід суспільства історично закодовано й зафіксовано в мові, у її лексиці, фразеології, граматиці. Через слово людина передає своє ставлення до світу, своє світобачення й світовідчуття, засвоєний нею загальнолюдський та індивідуальний досвід.

Звичка гарно говорити, дотримуватися в будь-якій ситуації спілкування мовних норм робить честь кожному громадянину незалежно від віку, статі, фаху чи статусу. Однак є професії, прямим обов'язком представників яких є бездоганне мовлення. Сфера діяльності вчителя, журналіста, лікаря, вихователя, політика, працівника сфери обслуговування є сферою підвищеної мовленнєвої відповідальності, оскільки їхнім головним інструментом є Слово.

Проте в навчальних програмах шкіл і ВНЗ немає окремих дисциплін, що формували б у майбутніх фахівців навички академічного, політичного, рекламного, побутового дискурсу. Ораторське мистецтво не стало невід'ємним складником загальної культури країни. У суспільстві чомусь склалася думка, що гарно й правильно говорити повинен лише вчитель-словесник. Тому й чуємо в класах: „Діма і Льоша”, „девочки і мальчики”, „вірна відповідь”, „не стійте на протязі”, „перекладіть на українську мову” тощо.

Сучасний випускник університету має відзначатися високим рівнем теоретичної фахової підготовки і сформованими прикладними вміннями й навичками, зокрема розвиненим, образним, переконуючим мовленням. Практикою доведено, що мовлення потрібне всім, тому з упевненістю можна сказати, що „головна професія, пов'язана з мовленням, – саме життя людини” [2]. Випускник-філолог має навчати і своїх вихованців ефективної мовленнєвої комунікації.

У наш час актуальним є суспільне замовлення на формування національної риторичної школи – української школи красномовства, яка спиратиметься на кращі світові та вітчизняні традиції риторичної теорії й практики.

Класична гуманітарна наука риторика здавна успішно вирішувала питання, пов'язані з оволодінням секретами ефективної комунікації, законами ораторського мистецтва, яке вимагає багатого досвіду, напруженої роботи, незвичайної наполегливості, сучасного мислення та різноманітності вправ. Однак, на жаль, нині в суспільстві склався стереотип, що риторика – синонім порожніх обіцянок, балаканини. Життя вимагає негайного спростування цієї думки.

Аналіз науково-методичної літератури, багатовікового досвіду дає підстави зробити висновок: навчання ораторського мистецтва – це найлегший шлях до порозуміння з людьми, упевненості в собі та професійного росту.

У сучасному світі вміти спілкуватися, аргументувати власні думки, опонувати, виступати публічно необхідно всім, незалежно від віку, статі, професії. Однак своєрідність фаху істотно впливає на процес формування комунікативних якостей. Отже, є потреба в розмежуванні курсу „Риторика” для студентів-філологів і нефілологів. Учені (С. Абрамович, В. Аннушкін, Н. Бабич, Н. Голуб, М. Львов, Л. Мацько, О. Мацько, Г. Сагач, М. Чікарькова та ін.), розглядаючи особливості гуманітарних і природничих наук, зазначають, що основна їх відмінність полягає в тому, що гуманітарна парадигма орієнтована на гуманітарну культуру, складовою частиною якої є культура спілкування.

При створенні концепції сучасної риторики вченими враховується така її особливість, як відкритість, чутливість до соціально-політичних і культурно-освітніх замовлень кожної конкретної епохи, що впливає на змістове наповнення дисципліни.

На думку Н. Голуб, новизна й актуальність риторики української мови для сучасної вищої педагогічної освіти впливає з визначень її завдань:

1. Риторика покликана усунути прогалини в знаннях теорії мови і мовленнєвого спілкування, формувати професійно важливі комунікативні вміння, відпрацювати алгоритм мовленнєвої поведінки.
2. Як наука і мистецтво аргументації, мислення й переконання, риторика сприяє становленню майбутнього вчителя насамперед як особистості з чіткою життєвою позицією, фахівця зі сформованим світоглядом і цінностями.

3. Риторика розглядає питання мовного вираження мовлення, адже мовлення сучасного вчителя повинне бути не лише граматично досконалим, лексично багатим, зрозумілим, але й образним, вишуканим, здатним викликати в учнів певні емоції й почуття.

4. Риторика виховує активного громадянина-патріота своєї держави, здатного керувати освітнім процесом і впливати на долю держави та процеси, що в ній відбуваються [1, с. 111].

У системі професійно значущих компетентностей педагога належне місце має посісти риторична компетентність, що складається з комплексу вмінь добирати правильні стратегії і тактики, спрямовані на гармонізацію навчально-виховного діалогу, майстерно використовувати потенціал педагогічних жанрів, формувати елітарний стиль мовленнєвої поведінки в усіх сферах суспільної діяльності.

Домогтися результативності роботи під час вивчення у ВНЗ комунікативно орієнтованих дисциплін можна, застосовуючи таку модель роботи, в основі якої покладено принцип систематичності й системності.

Досвід роботи у ВНЗ педагогічного спрямування свідчить, що визначений навчальними планами з основних фахових, професійно спрямованих дисциплін обсяг знань не завжди системно відтворюється у свідомості більшості студентів-філологів. Студентство, на жаль, не володіє цілісною системою фундаментальних знань. Погоджуємося з думкою Т. Симоненко, що „...основний недолік підготовки студентської молоді полягає в тому, що самі знання, унаслідок того, що подаються досить часто розрізнено, мають фрагментарний, несистемний характер” [3, с. 174].

Урахування внутрішньопредметних, міжпредметних зв'язків у межах мовних, мовленнєвих фахових дисциплін – це один із реальних шляхів підвищення якості професійної підготовки майбутніх учителів. Так, уже на першому курсі в процесі засвоєння знань з дисципліни „Практикум української мови” комплексно закладається база культури мовлення особистості, навичок ораторського мистецтва, а також функціонування в мовленні студентства літературної української мови. Курс „Сучасна українська літературна мова” закладає міцне підґрунтя для опанування комунікативно орієнтованими дисциплінами.

Мета курсу „Культура мовлення” полягає в ознайомленні студентів з культурою сучасної української мови та мовлення, формуванні в них мовнокомунікативних компетенцій; усвідомлення студентами того, що культура мови є конкретно-історичним явищем, яке реалізується в повсякденній мовній практиці кожного фахівця, виявляється в неухильному дотриманні норм літературної мови, умінні висловлюватися правильно й виразно, використовуючи вміло і за призначенням стилістичні засоби мови.

Вивчення культури мовлення як складової циклу філологічних дисциплін має сприяти формуванню усвідомленої позитивної мовленнєвої поведінки, бо мовна освіта, метою якої є формування професійної компетенції індивіда, не обмежується тільки мовним навчанням, вона передбачає також мовне виховання. Цей курс є підґрунтям для опанування основ комунікативної лінгвістики. Призначення курсу „Основи комунікативної лінгвістики” – сформувані в студента розуміння особливостей мовленнєвої й невербальної комунікації, її різновидів, знання особливостей комунікативного середовища; виробити вміння використовувати принципи теорії комунікації при аналізі комунікативних заходів і при плануванні власної діяльності.

Завдання курсу „Лінгвістика тексту” – ознайомлення студентів із теоретичними засадами лінгвістики тексту як науки, що розглядає текст з позицій його структури й змісту, вироблення вмінь і навичок визначати категорії тексту, здійснювати лінгвістичний аналіз, редагувати власні й чужі висловлювання. Передумовою до вивчення курсу є мовленнєвознавча компетенція, вироблена в школі, знання та практичні вміння й навички з курсу практикуму з української мови, сучасної української літературної мови, стилістики, риторики.

Опанування стилістики дає змогу навчити студентів використовувати всі види предметно-практичного мовлення, видобувати з нього необхідну інформацію для прийняття рішень, створювати монологи, вести діалоги, керувати системою мовленнєвих комунікацій у межах своєї компетенції; виробити навички грамотного використання мови в різних сферах суспільного життя; виховати чуття слова, сформувані мовний смак. Передумовою вивчення риторики є знання та практичні вміння й навички з орфоєпії української мови, стилістики, культури мови, лінгвістики тексту.

Кращому засвоєнню знань, умінь і навичок студентів сприяє оптимальний вибір форм, методів і засобів навчання. Такий підхід вимагає конденсації теоретичного матеріалу, врахування спадкоємності в знаннях, уміннях і навичках, удосконалення технологій навчання. Динамічність і відкритість системи навчання спонукає викладачів працювати творчо, шукати нові підходи до навчання студентів-філологів (функціонально-стилістичний, комунікативний, когнітивний, семантичний та ін.), розробляти додаткові, спеціальні курси.

Педагоги намагаються урізноманітнити види діяльності студентів, до яких належать слухання й конспектування лекцій, виступ з повідомленням на лекції й практичному занятті, виголошення доповіді, участь у дискусії, диспутах під час занять, самостійне реферування, укладання термінологічних словників, моделювання рольових ігор, написання творчих робіт, опрацювання наукових та навчально-

методичних др
форми навчанн
Методично пра
активності сту
власних мовл
виховної, наук
сукупності має
майбутніх учит
У межах
Подальшого ви
української мо
спількування, п
тощо.

1. Голуб Н. Б.
2. Львов М. І.
2000. – С. 170–171
3. Симоненко
- ун-ту імені Тараса

Горошкіна
національного уні
Наукові інст

СЛОВНІ

Словник юр
найуживаніших к
Ключові сло
Law diction
and law general fa
Key words:

Одним і
спрямуванням
модуля «Нау

Так, у сл
час помітно
більше і біль

Темою н
українською.
специфіки на
науки та тех
питань, пере
статті – дос
об'єктом дос
актів, при ве

Існує б
недостатньо
систему пра
висвітлено п
12, 17, 19].
поліпшення
українську
словосполуч
законодавч
тексту.

Спочат
випадку юр
Термін
понять та н
якої стосує

методичних джерел, конспектування літератури; аналіз текстів тощо. Комбінування завдань залежить від форми навчання, змісту матеріалу, особистості викладача, особливостей студентської аудиторії тощо. Методично правильний добір названих видів робіт дозволяє підвищити рівень навчально-пізнавальної активності студентів, мотивувати у студентів бажання самовдосконалюватися та покращувати якість власних мовленнєвих умінь. Крім того, застосування цих видів робіт сприяє активізації навчально-виховної, науково-дослідної діяльності студентів, розкриттю їхнього творчого потенціалу, що в сукупності має забезпечити автоматичність функціонування літературної мови в процесі спілкування майбутніх учителів-філологів.

У межах статті неможливо висвітлити всі аспекти мовленнєвої підготовки майбутніх учителів. Подальшого вивчення й дослідження потребують питання особливостей мовлення носіїв елітарного типу української мовленнєвої культури, методики дослідження і навчання жанрів мовлення вчителя, бар'єри спілкування, питання мовної агресії, засоби гармонізації професійного й міжособистісного спілкування тощо.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Голуб Н. Б. Риторика у вищій школі / Ніна Борисівна Голуб. – Черкаси : Брама-Україна, 2008. – 408 с.
2. Львов М. Р. Основы теории речи : учеб. пособие для студентов высш. пед. учеб. заведений / М. Р. Львов. – М. : Академия, 2000. – С. 170–171.
3. Симоненко Т. Реалізація системного підходу до навчання студентів-філологів у ВНЗ / Т. Симоненко // Вісн. Луган. нац. пед. ун-ту імені Тараса Шевченка : Педагогічні науки. – 2003. – № 12 (68). – С. 172–178.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Горошкіна Олена Миколаївна – доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри української мови Луганського національного університету імені Тараса Шевченка.

Наукові інтереси: лінгводидактика, риторика, культура українського мовлення.

СЛОВНИК ЮРИДИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ ПРИ ВИВЧЕННІ КУРСУ «УКРАЇНЬСЬКА МОВА ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ»

Тетяна ГРОМКО (Кіровоград)

Словник юридичних термінів укладено на допомогу студентам юридичних факультетів для кращого засвоєння ними найуживаніших юридичних термінів. У словнику подається переклад основних наукових понять і правових категорій.

Ключові слова: термін, юридичний термін, російсько-український перекладний словник.

Law dictionary is composed in the help to the students of law departments for the best mastering of the most useful law terms in state and law general fundamentals. The content of main scientific notions and law categories is discovered in the dictionary.

Key words: term, law term, the dictionary.

Одним із актуальних завдань оновленого вузівського курсу «Українська мова за професійним спрямуванням» є вивчення проблем перекладу і редагування наукових текстів в контексті змістового модуля «Наукова комунікація фахової діяльності».

Так, у словниковому складі мови чільне місце належить термінологічній лексиці, кількість якої весь час помітно зростає. Так, у зв'язку з постійним розвитком сучасної української мови з'являється все більше і більше термінів, не тільки технічних і наукових, а й економічних і юридичних.

Темою нашої розвідки є з'ясування особливостей перекладу юридичних термінів з російської мови українською. Тема актуальна з огляду на низку проблем, що витікають з неї. Насамперед це розгляд специфіки навчального технічного перекладу, який передбачає спеціальну літературу з різних галузей науки та техніки, а також спеціальних газетних, журнальних статей з техніко-економічних, правових питань, переклад технічної документації, правових документів, актів, законів тощо. Таким чином, мета статті – дослідити особливості передачі російських юридичних термінів українською мовою, а відтак об'єктом дослідження є юридична термінологія, що використовується при складанні правових законів, актів, при веденні судового діла.

Існує багато дослідницьких робіт стосовно перекладу технічної та наукової термінології, але недостатньо розкрито проблему перекладу специфічної термінології, зокрема правової, не розроблено систему правил, які могли б допомогти при перекладі специфічної юридичної термінології, недостатньо висвітлено питання послідовності роботи над текстом під час перекладу юридичного характеру [3, 5, 7, 10, 12, 17, 19]. Отже, актуальність теми пов'язана з розробкою методичних рекомендацій та вказівок щодо поліпшення умов праці перекладача, який здійснює переклад юридичного тексту з російської мови на українську або навпаки, причому текст має специфічну юридичну термінологію, низку усталених слів, словосполучень, притаманних саме правовим текстам. Переклад тексту з дотриманням стильових ознак законодавчого характеру є також однією з найважливіших проблем, що витікають у процесі перекладу тексту.

Спочатку зупинімося на визначенні загального поняття «термін» та його ролі в науковому (в даному випадку юридичному) тексті.

Термін – емоційне нейтральне слово чи словосполучення, яке вживається для точного вираження понять та назв предметів. Передача російських термінів на українську мову вимагає знання тієї галузі, якої стосується переклад, розуміння змісту термінів російською мовою і знання термінології рідною

	ШАРКАНЬ ВАСИЛЬ. ПИТАННЯ ПРО ДЖЕРЕЛА ТА КРИТЕРІЇ УНОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ ТЕРМІНОСИСТЕМИ В ПУБЛІКАЦІЯХ ЖУРНАЛУ "ОСНОВА" (СПБ., 1861-1862).....	489
	СЕКЦІЯ № 4. ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ МОВИ	495
	БИЧОК АЛЛА. ЛІНГВОДИДАКТИЧНА ТА МЕТОДИЧНА ЗНАЧИМІСТЬ СПЕЦИФІКИ ДІЛОВОГО СПІЛКУВАННЯ ДЛЯ ФАХІВЦІВ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	495
	БОНДАРЕНКО ТЕТЯНА. ДИДАКТИЧНІ ЗАСАДИ ОПАНУВАННЯ ФАХОВОЇ МОВИ ЖУРНАЛІСТАМИ	498
	ГОРОШКІНА ОЛЕНА. ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ МОВЛЕННСВОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ	502
	ГРОМКО ТЕТЯНА. СЛОВНИК ЮРИДИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ ПРИ ВИВЧЕННІ КУРСУ «УКРАЇНСЬКА МОВА ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ»	505
	ЗАДОРЖНА НІНА. СПЕЦСЕМІНАР З ПРОБЛЕМ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНО-ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ЯК ФОРМА ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ ДО ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	511
	ЗАДОРЖНА ОЛЕКСАНДРА. УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕКСТОТВІРНИХ НАВИЧОК СТУДЕНТІВ ІСТОРИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ КУРСУ «УКРАЇНСЬКА МОВА (ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ)»	516
	ІВАНИШИН НАТАЛІЯ. ЛІНГВОСТИЛІСТИЧНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ПОЕТИЧНОГО ТЕКСТУ ЯРОСЛАВА ТКАЧІВСЬКОГО "БІЛИЙ ТАНЕЦЬ...": МЕТОДИЧНИЙ АСПЕКТ	520
	КИРИЛЮК ОЛЬГА, АНДРЕЄВА ТЕТЯНА. ІНДИВІДУАЛЬНЕ НАВЧАЛЬНО-ДОСЛІДНЕ ЗАВДАННЯ ЯК ОСОБЛИВА ФОРМА САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ	524
	КРИВИЧ НІНА. ІННОВАЦІЙНЕ НАВЧАННЯ: ШЛЯХ ДО ВДОСКОНАЛЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВИКЛАДАЧА ВИЩОЇ ШКОЛИ	527
	КРИЖАНІВСЬКА ОЛЬГА. НАВЧАЛЬНІ КУРСИ ІСТОРИЧНОГО МОВНОГО ЦИКЛУ В ПІДГОТОВЦІ ФІЛОЛОГІВ В УКРАЇНСЬКІЙ ВИЩІЙ ШКОЛІ	530
	ЛІШТАБА ТЕТЯНА. ВЗАЄМОДІЯ ТРАДИЦІЙНИХ ТА ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ВИКЛАДАННЯ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ СТУДЕНТАМ В УМОВАХ КРЕДИТНО-МОДУЛЬНОЇ СИСТЕМИ НАВЧАННЯ	532
	НАЛИВАЙКО ЮЛІЯ. МОВНА КОМПЕТЕНЦІЯ ЯК НЕВІДСІМНА СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ У ТЕХНІЧНОМУ ВИЩІ	535
	ПАНАСЕНКО ТЕТЯНА. ЗАГАДКА ЯК ЗАСІБ ВИХОВАННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ, РОСІЙСЬКІЙ, АНГЛІЙСЬКІЙ ТА ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВАХ	539
	ПОДЛЕВСЬКА НЕЛІЯ. РОЛЬ МІЖПРЕДМЕТНИХ І ВНУТРІШНЬОПРЕДМЕТНИХ ЗВ'ЯЗКІВ У ФОРМУВАННІ КУЛЬТУРИ СПІЛКУВАННЯ НА УРОКАХ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ	542
	СПІВАК ОКСАНА. СТРАТЕГІЇ МОВНОЇ ПОВЕДІНКИ ВЧИТЕЛЯ У КОНФЛІКТНИХ СИТУАЦІЯХ	545
	СТРОГАНОВА ГАННА. СУЧАСНИЙ УРОК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В УМОВАХ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	549
	ФОРМАНОВА СВІТЛАНА. СУГЕСТИВНА ФУНКЦІЯ МОВИ	551
	ШАБУНІНА ВІКТОРІЯ. СТРАТЕГІЇ Й ТАКТИКИ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ НАУКОВО-НАВЧАЛЬНОГО ТЕКСТУ	555